
Orzecznictwo wojewódzkich komisji dyscyplinarnych

Palestra 8/5(77), 97-99

1964

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez **Muzeum Historii Polski** w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

§ 8

1. Na pierwszym posiedzeniu Naczelna Rada Adwokacka dokonuje wyboru Wyższej Komisji Dyscyplinarnej i Komisji Rewizyjnej Naczelnej Rady Adwokackiej.
2. Listy kandydatów — oddzielnie do Wyższej Komisji Dyscyplinarnej i oddzielnie do Komisji Rewizyjnej Naczelnej Rady Adwokackiej — zgłasza w imieniu Komisji Porozumiewawczej Stronnictw Politycznych jeden z członków Naczelnej Rady Adwokackiej.
3. Każdy z członków Naczelnej Rady Adwokackiej może zgłosić dodatkowo kandydata do Wyższej Komisji Dyscyplinarnej i Komisji Rewizyjnej Naczelnej Rady Adwokackiej.
4. Kandydaci nie mogą figurować na listach wyborczych dwóch różnych organów.
5. Listy kandydatów zgłoszone przez Komisję Porozumiewawczą Stronnictw Politycznych powinny zawierać tyle nazwisk, ile osób wybiera się do danego organu.
6. Do wyborów Wyższej Komisji Dyscyplinarnej i Komisji Rewizyjnej Naczelnej Rady Adwokackiej stosuje się odpowiednio przepisy § 5 regulaminu.

§ 9

Na porządku obrad swego pierwszego plenarnego posiedzenia Naczelna Rada Adwokacka może ponadto zamieścić inne sprawy.

§ 10

Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej zawiadamia niezwłocznie Ministra Sprawiedliwości o ukonstytuowaniu się Naczelnej Rady Adwokackiej oraz o wyborze Wyższej Komisji Dyscyplinarnej i Komisji Rewizyjnej Naczelnej Rady Adwokackiej.

§ 11

Regulamin niniejszy po zatwierdzeniu go przez Ministra Sprawiedliwości zostanie ogłoszony w „Palestrze”.

ORZECZNICTWO WOJEWÓDZKICH **KOMISJI DISCYPLINARNYCH**

ORZECZENIE

z dnia 27 października 1962 r.

(KD 17/62)

1. Patrona i aplikanta musi i powinien wiązać pewien stosunek zaufania. Jednakże zaufanie to nie może sięgać tak daleko, żeby narusza-

ło zasady kierowania pracą aplikanta i kontroli nad jej wykonaniem.

2. Wszystko, co adwokat mówi klientowi, powinno odpowiadać prawdzie. Jeżeli adwokat osobiście nie przekonał się o tej prawdzie, to nie może o niej zapewniać klienta.
3. Paragraf 39 rozp. Ministra Sprawiedliwości z dnia 11.III. 1959 r. o

postępowaniu dyscyplinarnym w sprawach adwokatów (Dz. U. Nr 21, poz. 134) wkłada na prezesa wojewódzkiej komisji dyscyplinarnej obowiązek przesyłania odpisu orzeczeń w ciągu 14 dni od ich uprawomocnienia. Uchybienie temu przepisowi stanowi naruszenie art. 87 u. o u.a.

Wojewódzka Komisja Dyscyplinarna Izby Adwokackiej w A, po rozpoznaniu sprawy dyscyplinarnej adwokata X obwinionego o to, że:

1. w okresie od lipca 1958 r. do września 1959 r. w C nie roztoczył należytej kontroli nad pracą aplikanta, którego był patronem, co znalazło swój wyraz w tolerowaniu takiego stanu rzeczy, że bez odpowiedniej kontroli i nadzoru aplikant wniósł pozew do sądu na podstawie substytucji z przeszło rocznym opóźnieniem;
2. w tym samym czasie i miejscu informował klienta, iż w sprawie jego „wszystko jest w porządku”, mimo że pozew w jego sprawie nie został jeszcze wniesiony;
3. jako Prezes Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej w szeregu spraw dyscyplinarnych (jak: KD 4/59, KD 5/59, KD 6/59 i KD 3/60) nie wykonał obowiązku przewodniczącego, który to obowiązek wynikał z § 39 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 11 marca 1959 r. (Dz. U. Nr 21, poz. 134) co do przesłania we właściwym terminie Ministrowi Sprawiedliwości i Naczelnej Radzie Adwokackiej odpisu prawomocnego orzeczenia Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej, utrudniając w ten sposób tym organom wykonanie uprawnień przewidzianych w art. 100 u. o u.a.,

orzekła:

obwinionego adw. X uznać za winnego dokonania zarzuconych mu

aktem oskarżenia czynów i za to skazać go na zasadzie art. 87 i 89 ustawy o ustr. adw.: za czyn opisany w pkt 1 — na karę upomnienia, za czyn opisany w pkt 2 — na karę nagany i za czyn opisany w pkt 3 — na karę upomnienia, orzekając jako karę łączną za wszystkie trzy czyny karę nagany.

Z uzasadnienia:

Jest rzeczą niesporną, że obwiniony w okresie od lipca 1958 r. do września 1959 r. był kierownikiem Zespołu Adwokackiego w C, a zarazem — jak sam stwierdził — patronem apl. Z. Zgodnie z § 24 rozp. z 31 marca 1958 r. (Dz. U. Nr 22, poz. 95) i art. 81 ust. o ustr. adw. obwiniony jako Kierownik Zespołu „kieruje pracą aplikantów zatrudnionych w zespole”, wykonując kontrolę „pod względem zawodowym, etycznym i społecznym”, a jako patron, czyli członek zespołu, któremu danego aplikanta przydzielono bądź którego sam sobie przydzielił, jest obowiązany współdziałać „w kształceniu zawodowym (w szerokim znaczeniu tego słowa) aplikantów adwokackich” (§ 25 rozp. Min. Spraw. z 31 marca 1959 r.). Oczywiście patrona i aplikanta, nie najmłodszego (ca 35 lat) przy tym i mającego już za sobą dłuższą aplikację, bo od 18 lutego 1956 r. oraz mającego w niedługim czasie być adwokatem, a zatem uświadomionego co do obowiązków, zasad etyki i godności adwokackiej — musi i powinien wiązać pewien stosunek zaufania. Niemniej jednak zaufanie to nie może sięgać tak daleko, żeby naruszało zasady kierowania pracą i kontroli nad jej wykonaniem.

Tymczasem przez okres przeszło 14 miesięcy obwiniony polegał na ustnych, nie udokumentowanych zapewnieniach apl. Z mimo zastrzeżeń ze strony klienta, które powinny być sygnałami ostrzegawczymi, nie sprawdził

tych zapewnień aplikanta w najprostszym sposobie (przez zbadanie sprawy w sądzie) i zadowolili się zapewnieniem aplikanta, że akt odnaleźć nie można, choć przecież w pracy adwokackiej są one najważniejszym sprawdzianem jego działalności. W końcu doszło do tego, że zewnętrzne czynniki zmuszone były interweniować, co przecież nie przynosi chwały ogółowi adwokatów. Postępując w ten sposób, obwiniony dopuścił się naruszenia swych obowiązków zawodowych, i to obowiązków kierownika zespołu, patrona i adwokata (art. 87 ust. 1 ustawy z 27 czerwca 1950 r.).

Z sytuacją tą wiąże się drugi zarzut aktu oskarżenia. Zarzut ten dotyczy stosunku adwokata do klienta. Podstawą tego stosunku jest zaufanie, jakie powinno żywić społeczeństwo w stosunku do adwokata i jakie tym samym jest jedną z najważniejszych podstaw jego działalności. Wszystko to, co adwokat mówi klientowi, powinno odpowiadać prawdzie. Jeżeli adwokat sam osobiście nie przekonał się o tej prawdzie, to nie może zapewniać klienta, że właśnie tak jest. Tymczasem w niniejszej sprawie obwiniony zapewnił klienta, że „wszystko jest w porządku”. Obwiniony złożył to zapewnienie na podstawie nie sprawdzonych przez siebie zapewnień apl. Z. Niemniej jednak przez tego rodzaju zapewnienie ob-

winiony wprowadził w błąd klienta, naruszając przez to jego zaufanie.

Art. 100 ustawy o ustr. adwok. reguluje uprawnienia Ministra Sprawiedliwości, Prokuratora Generalnego Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej i Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej co do wniesienia rewizji w ciągu sześciu miesięcy od dnia uprawomocnienia się orzeczeń. Paragraf 39 rozp. z 11 marca 1959 r. wkłada na prezesa wojewódzkiej komisji dyscyplinarnej obowiązek przesyłania odpisu orzeczeń w ciągu 14 dni od uprawomocnienia. Są to przepisy bezwzględnie obowiązujące. Obwiniony jako Prezes Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej uchybił tym przepisom z ujemnymi skutkami dla władz nadrzędnych w dwóch sprawach: KD 5/59 i KD 6/59. Komisja wyklucza tu celowość działania. Komisja bierze pod uwagę bardzo trudne warunki pracy obwinionego ze względu na brak personelu w Radzie Adwokackiej w C, szczupłość lokalu oraz brak urządzeń. Niemniej jednak fakt uchybienia ze strony obwinionego nastąpił, bo obowiązek, o którym wspomniano wyżej, ciążył i ciąży wyłącznie na prezesie danej wojewódzkiej komisji dyscyplinarnej, którym był obwiniony. Powyższe uchybienie stanowi naruszenie art. 87 prawa o ustr. adw.

KRONIKA

Z ŻYCIA IZB ADWOKACKICH

Izba białostocka

Szkolenie ideologiczne. Wzorem lat ubiegłych Wojewódzka Rada Adwokacka w Białymstoku wspólnie z organizacją partyjną kontynuuje prelekcje szkoleniowe dla adwokatów i aplikantów adwokackich. W bieżącym roku odbyły się trzy prelekcje na temat: 1. „Bilans osiągnięć w polityce międzynarodowej roku 1963”, 2. „Inicjatywy dyplomatyczne Polski”, 3. „Miejsce Polski w świecie”.